

ROBERT BRUN

narozen 2. 11. 1948 Žilině.

V letech 1966—72 studoval na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě, odd. volné grafiky (prof. V. Hložník, doc. A. Brunovský).

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY:

Galerie hl. města SSR Bratislavy, Mirbachův palác 1987
Středoslovenská galerie, Banská Bystrica 1988

CENY A UZNÁNÍ:

Současná slovenská grafika, Banská Bystrica

Cena KNV 1981

Cena Ex aequo 1985

Čestné uznání 1987

Cena Interexlibris, Frederikshavn, Dánsko 1982

Čestné uznání za exlibris, Bormio, Itálie 1985

Čestné uznání v soutěži Nejkrásnější kniha roku
1979, 1980, 1982, 1983, 1984, 1985

Cena Slovenského ústředí knižní kultury 1985

Zlaté jablko, Bienále ilustrací, Bratislava 1987

Cena vydavatelství Smena 1988

Cena L'. Fully 1989

---

136. výstava v rodném statku Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1989. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Městské kulturní středisko v Sobotce, pobočka KPVU v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel exlibris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze. Vytiskly Tiskařské závody, s. p., provoz 77, Mnichovo Hradiště.

ROBERT BRUN

GRAFIKA

RODNÝ STATEK

VÁCLAVA ŠOLCE

SOBOTKA, ZÁŘÍ 1989

Skutečný i vykonstruovaný rozpor rozumu a pudovosti tvoří nejčastější námět artefaktů Roberta Bruna. Jednou je to neblahý účinek pudů a podvědomí na rozum – rozpor dvou složek jedné bytosti; podruhé protiklad mezi charakterem mužským a ženským – mezi duchem a smysly, prací a rozkoší, rozumem a citem, v podstatě týž rozpor, jen jakoby přenesený do rozměrů společenských. Svět smyslů, rozkoše, dojmovosti, na jedné straně vykreslený se šířavostí satiry skrytě swiftovské, působí nakonec důstojněji než ono rozumářské pachtění, a to tím, že vlastně sám tvoří přirozenou a přesvědčivou sféru duchovní. Síla Brunových uměleckých výkladů je v bystrosti postřehů, v pronikavosti a hloubce analýzy, v preciznosti vlastní práce, podložené letitou dřinou. Životnost grafik a kreseb Roberta Bruna je v tom, že nám nepřekládá velké syntézy, není jedním ze slepých, spasitelstvím posedlých apoštolů, nýbrž umělcem, který po stanovení diagnózy neduhu současného světa jen vydechne svoji touhu po harmonii složek, jež se zatím v životě člověka potírají a připravují ho tak o štěstí. Jde mu o nalezení souladu mezi tímto světem a svým hrdinou, který je tak málo uzpůsoben k tomu, aby v něm žil. Jde mu o to, aby člověk – každý sám za sebe, ne tak jako čítánková jednotka sociálního celku a historické síly – nad tímto světem nějak vyžrál; aby si člověk, ať už jakýmkoli způsobem, dovedl i v tomto světě nalézt nebo si vy-

nutit takové podmínky, jež by ho mohly ukojit pocitem, že není psancem a drceným zrníčkem, nýbrž alespoň v malém svém pánem, strůjcem svého štěstí. Třeba malého, ale padnoucího. Takového, kterého alespoň nemrzačí v jeho nejprostších životních potřebách. Není to tedy mnoho, ale není to tak ani málo: autor se snaží vytrhnout člověka tohoto smutného světa z netečnosti a odevzdanosti a povzbuzuje ho k odvaze s tou mizerií se poprat.

V jeho tvorbě je zdánlivá málomluvnost. Nebo drsnost, zjizvenost, sukovitost a zámlkovost. Přitom Brunovy rulety a molety jedou po mědi jako namazané. Důvody jsou ovšem rázu zásadního, jsou dány autorovou optikou, jak vidí svět a jak jej zachycuje ve stavebním materiálu svého díla. Jeho oko odmítá panoramatické obecniny, jako pohled je splývavý a kontury smývající; kouzlo jeho rukopisu spočívá ve schopnosti omezovat se, ohraničovat a odlišovat, osvěcovat krátkými, silnými údery vysílaných paprsků věci i člověka. Je možno bez nadsázky říci, že Robert Brun právem přísluší do jedné zakladatelské linie moderní slovenské grafické tvorby, jejímž vrcholu se setkává s A. Brunovským, D. Kállayem, K. Ondreičkou a s dalšími osobnostmi. Se jmenovanými umělci se Robert Brun v jednom zcela odlišuje: v ustavičném experimentování s grafickými i „lacinými“ technikami.

VILÉM STRÁNSKÝ